

Publicerad 2016-01-10 16:51 av Spraya

Ibland ser jag honom..Hedersdoktorn

Om Kirkegaard

Hedersdoktorn

Ibland kommer han gående här i skymningen
och ställer sig på bergen utanför köksfönstret
Han konstaterar att jag sitter vid ett magert ljus
på svältande låga
som bara anger skuggorna

av anletsdragen

Jag skall måla upp bistra Köpenhamngator
brukar han säga
och står och predikar i svart hatt
om de förförelser han utstod regniga höstnätter
när han tog sig förbi kungliga teatern
där han slungades in genom sceningången

av en havsvind

och blev påklädd av belackare
han upplevde som skalbaggar och flockinsekter,
inte värdiga Guds nåd och endast som kryp
kunde tillfredsställa sin villrådighet
genom att håna honom
Han fick randiga byxor på sig framför en guldinramad
spegel

och kunde se sig uppförstorad
som en filosofins clown
som aldrig vågade gifta sig vid ett altare
med ett ljus som scenen

flödade i

Det var en barnteater med rännstensungar
han beträdde med lackade skor
och en slips uppknuten vid adamsäpplet
så hårt att han fick andnöd
efter att sminkösen satt dit
heteronymer över hans kinder och panna

Filosofen var avslöjad
och hade hellre valt sina tesorter av

existentiellt uppiggande sorter
bland de 20 kannor te som ställdes
i ring kring honom
framför publiken
I kryddofterna och aromerna steg varje
karaktär och situation upp hos honom,
egenskaper han förvridit omgivningen med
i sina böcker
och aldrig velat lita på psykoanalysen

Han satte sig ned,
tände en kritpipa med svart tobak
och började blåsa rök över publiken
som gömde stenar i knutna händer
och med ögon som stålhättor
var beredda att fara ut mot honom
med svordomar,
han som i frid bara rökte
och undrade vilket te hans nästa besök kunde välja
för att avslöja sig

Han måste ha njutit
brukar jag tänka,
där jag ser honom genom fönstret,
av den upproriskhet
som inte ville förstå människans uppsjö av
rika möjligheter

De ville få honom till en ensling
som brann vackert på en scen
för att mötas av enbart hån,
en låga som fladdrade i vinden av
loskorna från Köpenhamns stenkvarter

Då kom en servitris in där han satt sig vid silverbordets

blänk

i en alltmer dämpad belysning
och frågade om han sett till sin Felice
innan det var dags för Berlins horkvarter
Hon fick till svar att hon inte kunde lysa
på den grymma och existentialistiska

himlen

utan hade klätt sig helylle
han inte kunde fördra

Servitrisen ställde ner en kopp med sked
Hon talade om att han skulle
röra sockret långsamt
i svärmande tedunster
med en kvinnlig arom
han ditintills förnekat
Han skulle vara god att välja Felice
Hennes te kunde förgylla hans ådror
eftersom det var kokt på ett vatten
från statskyrkan

Han såg servitrisen lyfta himmelskannen
och stiga emot sig
Hon var klädd i folkdräkt med förkläde,
såg röd och äppelkindad ut i dov belysning
som låg hotfullt över dem båda

Han märkte att det stod Felice på koppen,
den hon drejat och skrivit sitt namn på
i rött

Teet flödade snart ner
för att fyllas till brädden
efter att sockret kommit i

Han rörde långsamt och funderade
och för varje gång skeden cirklade i koppen
gick ett sus genom publiken
och knytnävarna löstes upp ett tag

För mig brukar han berätta att han höll på
att bli tokig den kvällen,
att han inte endast rörde upp publiken
med skeden
utan också Felice
Han hade redan gett henne sitt avsked
Hon stod vid utgången till teatersalongen
med en näsduk
för att dölja sina tårar

Det var hennes släkt som samlat ihop
kvarterets snorungar

Kirkegaard rörde sitt liv fram och åter
i äktenskapets kopp och sköte
och kände ljuvliga aromer
genom sina utvidgade näsborrar
Ville han bli klädd i helylle
och sitta vid brasans drömmar?

Han gjorde sitt val
och lyfte koppen
och kastade den i golvet tillsammans med kannan
Därpå tog han de andra kannorna
där man målat dit hans vänners namn,
kastade ut dem med det heta vattnet
bland publiken och vrålade att han gått ur
stadskyrkan,
och att han skulle brinna starkare
efter att halvlytt klättrat
omkring mellan spalterna
i pressens nidskrifter

Stenarna hann inte fram till honom
med sina dumma dunser
från rännstensungar och brottslingar
som ville förneka honom evigt liv

Det upplevde han istället på tåget till Berlin
och hos mig på Singö
där han går igen, står och spökar på berget,
lyfter på hatten ibland
och önskar att det magra ljuset jag sitter i
skall växa sig starkare och bli
till en flamma av insikter,
fjärran från alla stadskyrkors trånga rum
dit flockar drar ensamma
trots att de är flockdjur
och kan blåsa av honom hedershatten

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Spraya med Poeter.se id #61078 innehar upphovsrätten